

МИЛЕ МАРКОВСКИ
ТАНЦ НА КОТКА И КАНАРЧЕ

chitanka.info

1

Бояджията забърка боите. После се качи на стълбата.

Черната котка гледаше пред себе си. Изведнъж скокна. Една муха ѝ избяга. Котката се спусна подир нея, ала тя изхвъркна през прозореца.

Човекът с розови цветове разхубавяваше стената.

С ръце на кръста гледаше в нежните цветове.

Отвори вратата на балкона. В стаята се мушна топъл вятър. Котката няколко пъти се обърна около опашката си. Дойде до краката на стопанина си. Погали се.

Човекът гледаше към улицата. Трамваите приличаха на червени детски играчки.

Котката мързеливо обърна глава. На съседния балкон забеляза жълто канарче.

С един скок се намери до клетката.

Няколко мига се наблюдаваха: котката с изправени косми, канарчето свито до железните пръчки.

Животното скокна. Ноктите му се вкопчиха в решетките.

От пеещото гърло на птичката се отрони вик.

„Котката, като всяка котка, иска да изяде канарчето — помисли си бояджията, — но няма да успее!“ ...

Прибра се в стаята.

Взе жълта четка. Замахна с нея и изведнъж:

листата пожълтяха,

на небето изплава жълто слънце

и трамваите станаха жълти.

Жълтото канарче размаха криле.

Котката се вдигна на задните крака. Очите ѝ бяха зли.

Канарчето се премятеше в клетката. Беше безпомощно. Опита се да зачурулика. Като че ли пристигна невидим конец и наниза тоновете. В простора се залюляха низи от пеещи тонове.

Бояджията въздъхна и се усмихна.

Стените оживяваха.

Котката отстъпи малко. И още малко.

Канарчето все по-смело пееше.

Една черна котка и едно жълто канарче на един балкон сякаш
искаха нещо да си кажат...

2

На другия ден бояджията продължи да облича стените в чисти дрехи.

Котката нямаше търпение да ѝ бъде отворена вратата и през прозореца се озова на балкона.

Канарчето се зарадва. Изпусна нежен глас.

Котката подскочи. Тя приветствуваше жълтата птичка.

Няколко мига се наблюдаваха: котката с приветлив поглед, канарчето с отворен клюн и разтворени криле.

Бояджията разбра, че нещо хубаво се случва. Добродушно поклати глава. Взе зелена четка.

Изведнъж:

природата стана момиче със зелена рокля

и стрехите на къщите позеленяха,

и трамваите станаха зелени.

Канарчето летеше между решетките и пееше.

Котката дойде до клетката. Облиза уста.

Канарчето пееше с тънко, хубаво гласче. Досега птичката беше самотна. Сега си имаше приятел. С песен го поздравяваше. Но и котката като че ли беше самотна. И тя нямаше приятел. Може би затова легна по гръб.

Гледаше в нежния танц на птичката.

По балкона пристъпиха слънчеви лъчи и той заприлича на сцена.

Канарчето сякаш се поклони.

Тогава котката се завъртя с нежни стъпки като балерина.

Обикаляше около клетката.

Канарчето обикаляше в клетката.

Едно жълто канарче и една черна котка танцуваха.

Слънчевите лъчи бяха гальовни и песента на канарчето беше съзвучна на тях.

3

Бояджията отпусна ръце. Беше доволен. Стаята приличаше на спретнато дете на тържество.

Стените бяха с розови, жълти, зелени панделки. Таванът имаше бели зъбки.

Бояджията прибра кофите, стълбата и... На другия ден беше вече в друга къща.

Котката се опита да отиде при канарчето.

Жалко мяукаше. Драскаше по вратата.

Канарчето изпусна болни гласове.

Котката постоя и... си отиде.

Жълтото канарче тъгуваше с наведена глава.

Във въздуха дъждовни капки играеха танц.

Котката се сви под една стряха. Гледаше как автомобилите газят в локвите с вода. После си спомни, че днес не е изяла нито една мишка. Пресече улицата и се мушна в едно мазе.

Жълтото канарче поиска да запее и сякаш заплака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.